

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Stichting de Thuiskopie przeciwko Opus Supplies Deutschland GmbH, Mijndert van der Lee, Hananja van der Lee

(Sprawa C-462/09) ⁽¹⁾

(Zbliżanie ustawodawstw — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątki i ograniczenia — Wyjątek dotyczący kopii na użytek prywatny — Artykuł 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5 — Godziwa rekompensata — Dłużnik z tytułu opłaty licencyjnej przeznaczony na finansowanie tej rekompensaty — Sprzedaż wysyłkowa pomiędzy dwoma podmiotami mającymi siedzibę w różnych państwach członkowskich)

(2011/C 232/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stichting de Thuiskopie

Strona pozwana: Opus Supplies Deutschland GmbH, Mijndert van der Lee, Hananja van der Lee

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Prawo do zwielokrotniania — Godziwa rekompensata — Sprzedaż wysyłkowa pomiędzy dwoma podmiotami mającymi siedzibę w różnych państwach członkowskich — Ustawodawstwo, które nie umożliwia wyegzekwowania tej rekompensaty

Sentencja

- 1) Przepisy dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, w szczególności jej art. 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5, należy interpretować w ten sposób, że użytkownik końcowy, który dokonuje na użytek prywatny zwielokrotnienia chronionego dzieła powinien, co do zasady, być uważany za dłużnika z tytułu godziwej rekompensaty, o której mowa w tymże ust. 2 lit. b). Jednakże państwom członkowskim wolno ustanawiać opłatę licencyjną za kopię na użytek prywatny, obciążającą podmioty, które udostępniają użytkownikom końcowym sprzęt, urządzenia i nośniki zwielokrotniania cyfrowego osobom prywatnym, gdy podmioty te mają możliwość wliczenia kosztów tej opłaty licencyjnej do ceny udostępnienia zapłaconej przez użytkownika końcowego.
- 2) Dyrektywę 2001/29, w szczególności jej art. 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5, należy interpretować w ten sposób, że nakłada ona na

państwo, które wprowadziło system opłaty licencyjnej za kopię na użytek prywatny obciążający producenta bądź importera nośników zwielokrotniania chronionych utworów i na którego terytorium powstaje szkoda ponoszona przez twórców na skutek używania ich chronionych utworów na cele prywatne przez kupujących, którzy tam zamieszkują, obowiązek zagwarantowania, że twórcy ci otrzymają efektywnie godziwą rekompensatę, której celem jest wynagrodzenie tej szkody. W tym kontekście sama tylko okoliczność, że zawodowy sprzedawca sprzętu, urządzeń i nośników zwielokrotniania ma siedzibę w innym państwie członkowskim aniżeli państwo miejsca zamieszkania kupujących, nie ma wpływu na ten obowiązek osiągnięcia rezultatu. W przypadku braku możliwości zapewnienia pobrania godziwej rekompensaty od kupujących do sądu krajowego należy dokonanie takiej wykładni swojego prawa krajowego, aby umożliwić pobranie tej rekompensaty od dokonującego zawodowo sprzedaży dłużnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravno sodišče Republike Slovenije) — Marija Omejc przeciwko Republice Slovenii

(Sprawa C-536/09) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka rolna — Systemy pomocy wspólnotowej — Zintegrowany system zarządzania i kontroli — Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 — Uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli na miejscu — Pojęcie — Rolnik niezamieszkujący w gospodarstwie — Przedstawiciel rolnika — Pojęcie)

(2011/C 232/11)

Język postępowania: słoweński

Sąd krajowy

Upravno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Marija Omejc

Strona pozwana: Republika Slovenii

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upravno sodišče Republike Slovenije — Wykładnia art. 23 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 18) — Pojęcie uniemożliwienia przeprowadzenia kontroli na miejscu — Pojęcie przedstawiciela rolnika, kiedy rolnik nie zamieszkuje w gospodarstwie

Sentencja

- 1) Wyrażenie „uniemożliwia przeprowadzenie kontroli na miejscu”, zawarte w art. 23 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników, stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii, które podlega jednolitej wykładni we wszystkich państwach członkowskich w ten sposób, że obok zachowań umyślnych obejmuje ono każde działanie lub zaniechanie działania wynikające z niedbalstwa rolnika lub jego przedstawiciela, które w konsekwencji uniemożliwiło przeprowadzenie pełnej kontroli na miejscu, jeżeli ten rolnik lub jego przedstawiciel nie przyjął wszelkich środków, których można racjonalnie oczekiwać z jego strony dla zapewnienia przeprowadzenia w pełni tej kontroli.
- 2) Odrzucenie wniosków o przyznanie pomocy, których kontrola dotyczy, na podstawie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 796/2004 nie zależy od tego, czy rolnik lub jego przedstawiciel został powiadomiony w odpowiedni sposób o tej części kontroli na miejscu, która wymaga jego udziału.
- 3) Pojęcie „przedstawiciel”, zawarte w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 796/2004, stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii, które należy interpretować w sposób jednolity we wszystkich państwach członkowskich w ten sposób, że obejmuje ono podczas kontroli na miejscu każdą pełnoletnią osobę posiadającą zdolność do czynności prawnych, która zamieszkuje w gospodarstwie rolnym i której przynajmniej częściowo powierzony został zarząd tym gospodarstwem, pod warunkiem że rolnik wyraźnie wyraził wolę powierzenia jej swojej reprezentacji i w konsekwencji zobowiązał się ponieść odpowiedzialność za wszelkie działania i zaniechania tej osoby.
- 4) Artykuł 23 ust. 2 rozporządzenia nr 796/2004 należy interpretować w ten sposób, że rolnik, który nie zamieszkuje w gospodarstwie rolnym, za które jest odpowiedzialny, nie jest zobowiązany do wyznaczenia przedstawiciela, który co do zasady będzie w każdej chwili osiągalny w tym gospodarstwie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-10/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swobodny przepływ kapitału — Możliwość odliczenia darowizn na rzecz instytucji o zadaniach badawczych i edukacyjnych — Ograniczenie możliwości odliczenia do darowizn na rzecz instytucji mających siedzibę na terytorium kraju)

(2011/C 232/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal oraz W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 56 WE i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. (Dz.U. 1994, L 1, s. 3) — Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie korzyści podatkowej przewidzianej w odniesieniu do darowizn na rzecz instytucji badawczych i edukacji publicznej od warunku, że obdarowany ma siedzibę na terytorium kraju

Sentencja

- 1) Przyznając możliwość odliczenia od podatku darowizn przekazywanych na rzecz instytucji o zadaniach badawczych i edukacyjnych wyłącznie na rzecz instytucji mających siedzibę w Austrii, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 56 WE i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- 2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Unomedical A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-152/10) ⁽¹⁾

(Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Plastikowe worki drenażowe do dializy przeznaczone wyłącznie do dializatorów (sztuczne nerki) — Plastikowe worki drenażowe na mocz przeznaczone wyłącznie do cewników — Pozycje 9018 i 3926 — Pojęcia „części” i „akcesoria” — Pozostałe artykuły z tworzyw sztucznych)

(2011/C 232/13)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Unomedical A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Wykładnia załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1) — Plastikowe worki drenażowe przeznaczone wyłącznie do sztucznych nerek — Klasyfikacja do podpozycji 9018 90 30 lub 3926 90 99 — Plastikowe worki drenażowe przeznaczone wyłącznie do cewników — Klasyfikacja do podpozycji 9018 39 00 lub 3926 90 99 — Pojęcie „części i akcesoria”